

KAMMERtoner

www.kammerselskapet.no

Fra Trøndersolistene til TrondheimSolistene

Et møte med Øyvind Gimse

En mannsalder i TrondheimSolistene

Tett på Tabita med Torodd

En bussjåførs bekjennelser

**Nr. 3, 2018
- årgang 19**

Velkommen til Ringve Musikkmuseum

Over 2000 instrumenter fra hele verden Spennende utstillinger Variert konsertprogram

Foredrag og kåseri

Naturskjønn beliggenhet

Kafé og butikk

Åpent hele året

Besøk temautstillingen vår:

Virvel og fanfare - norske militærkorps i 200 år

SE VÅRE NETTSIDER FOR
PRISER OG ÅPNINGSTIDER

SE KONSERTPROGRAMMET PÅ:
WWW.RINGVE.NO

MUSEENE I
SØR-TRØNDELAG

Christer Skog
FIOLINMAKER

Kjøpmannsgt. 44
7010 TRONDHEIM
Tlf. 73 52 93 91
Fax 73 53 33 06
www.fiolinmakern.com
post@fiolinmakern.com

ALT FOR STRYKERE UNDER ETT TAK

Besøk Trondheims mest
særpregede butikkløkal!
Inngang fra Olavskvartalet
(gamle TSO-kantina) eller
fra Kjøpmannsgata.

30 års *personlig* erfaring -
Din garanti for kvalitet!

Styreleder har ordet

Denne utgaven av Kammertoner er i stor grad et jubileumsnummer for Trondheim-solistene. Det er 30 år siden Bjarne Fiskum etablerte orkesteret. Jubileet ble blant annet feiret med en flott konsert i Dokkhuset tidligere november.

Et jubileum gir tid for ettertanke, til å se bakover og samle opp historien om hvordan dette ble til. Det er helt klart, at for Trondheimsolistene, som for andre gode tiltak på kulturfronten, så står det ildsjeler bak. Enkeltpersoner eller grupper, som har en sterk ide, en tro på at det kan lykkes, sammen med kunnskap og gjennomføringskraft. Det er riktig mange som, et eller annet sted på veien, har bidratt til at Trondheim-solistene ble det suksessrike orkesteret det er i dag. Kammertoner prøver å belyse ulike sider av historien i fire ulike artikler.

På Trondheimsolistenes jubileumskonsert ble tidligere kunstnerisk leder, Øyvind Gimse tildelt sitt æresmedlemskap i Trondheim kammermusikalske selskap. Kammertoner bringer et portrettintervju med vårt nye æresmedlem.

Vi får også et sjeldent møte mellom to dirigenter fra Trondheim. Torodd Wigum har møtt Tabita Berglund for å høre mer om hennes nye karrierevei, fra cellist til dirigent.

Ellers er Kammertoners beste julegavetips, en konsert. Det er kanskje akkurat det vi trenger mest til jul i år.

Styreleder

Bli medlem i Trondheim Kammermusikalske Selskap og få

- medlemsavisen Kammertoner fritt tilsendt hvert kvartal
- informasjon om konserter og arrangementer for kammermusikk
- tilbud om kammermusikkseminarer
- spesialtilbud på Trondheim Kammermusikkfestival
- medlemsrabatt på konserter i vår regi

Medlemskontingent pr. år:

kr. 250,- for enkeltmedlemmer
kr. 350,- for par
kr. 150,- for studenter og skoleelever

Kontingenten innbetales på konto:
9051 11 41779

NB: merk betaling med navn

Kontoens adresse:
Trondheim Kammermusikalske Selskap
Postboks 8867 Nedre Elvehavn
7481 TRONDHEIM

Fra styret i Kammerselskapet:

Neste nummer av Kammertoner vil foreligge i slutten av februar 2019. Konsertarrangører bør merke seg konsertkalenderen og melde inn konserter til Trondheim kammermusikalske selskap v/Marit Danielsen, marit@trondheimsolistene.no. **Neste frist: 20. februar.** Kommentarer og stoff kan sendes til kammerselskapet@gmail.com.

Den kammermusikalske evne og vilje - et møte med Øyvind Gimse

Tekst: Jorunn Dugstad, foto: Sven Erik Knoff

For et par måneder siden fylte han 50 år. Han har vært kunstnerisk leder for Trondheim-Solistene i femten år, er professor ved NTNU, utøvende cellist og kammermusiker, har en fantastisk og allsidig karriere, Gramminominasjoner og Spellemannpriser. For Trondheims musikkliv har han lagt ned et stort og betydningsfullt arbeid. Ved Trondheimsolistenes jubileumskonsert ble Øyvind Gimse tildelt æresmedlemskap i Trondheim kammermusikalske selskap, men han har ingen planer om å hvile på laurbærene. Kammertoner har møtt Øyvind Gimse til en samtale om livet med celloen, og med Trondheimsolistene

Hvordan er en helt alminnelig arbeidsdag for Øyvind Gimse?

-Det finnes ikke to dager som er like, på tross av at ingrediensene er spilling, øving,

undervisning, planlegging med møter og det som følger med. Uansett hvordan dagen arter seg, prøver jeg å fylle den. Samtidig er ambisjonene alltid større enn kapasiteten. Jeg er en uforbederlig tidsoptimist, som stadig glemmer å regne med tid til forflytning, spising, alle sånne små ting man er nødt til å gjøre imellom gjøremålene, sier Øyvind Gimse, som av kollegene i Trondheim-solistene og Kammermusikkfestivalen blir karakterisert som en mann med usedvanlig stor arbeidskapasitet.

Det var ikke gitt fra begynnelsen at Øyvind skulle bli cellist. Musikkglæden ble først tent i den musikalske barnehagen på Kongsvinger, hvor han gikk sammen med broren Håvard fra han var en tre-fire år gammel. De sang og hadde rytmeleker sammen med den entusiastiske og dyktige pedagogen Eli Helene Skogvoll. Så begynte han med

pianotimer da han ble skolegutt, men en søndagskonsert på svensk tv skulle få ham til å velge et annet instrument. Han fikk se og høre fantastisk cellospill, og da han som elev på den kommunale musikkskolen i Kongsvinger, ble bedt om å velge instrument, var cello det absolutte førstevalg. Musikkskolen hadde verken cello eller lærer, men Øyvind var bestemt. Cello ble skaffet, og Øyvind fikk begynne hos en selvlært bankfunksjonær.

-Det må ha vært Heinrich Schiff jeg hørte på svensk tv, forteller han. Det har jeg funnet ut senere.

Men hvordan fortsatte det? Ble du "hektet" på celloen med en gang?

-Jeg vil heller si at det var en følelse av ikke å kunne la være. Det var så sterkt å kunne arbeide med musikk. Musikken betydde så mye for meg. Jeg var en genert gutt, sosial, men samtidig ikke særlig flink til å uttrykke meg. Musikken ble et veldig viktig uttrykksmiddel. Og så gikk det jo så bra, og var så moro.

Øyvind kom etter hvert til Oslo hvor cellisten Anne Britt Sævig ble den store inspirator. På tross av en riktig god start i hovedstaden, valgte han likevel å reise ut. Han trengte motstand, og valgte den harde skole hos cellisten Walter Nothas i München.

– Det var virkelig harde bud, men jeg trengte det, forteller han. Jeg kom i en klasse med toppcellister, men mens mange av de andre kom gråtende fra timene, var jeg toppmotivert for å bli brutt ned, og bygget opp igjen. Jeg var så motivert og ivrig at Nothas selv tilslutt syntes det kunne være nok, og sa at jeg måtte begynne å spille musikk igjen, og ikke bare arbeide med teknikk. Nothas var tydelig. Mens miljøet i Norge har en tendens til å bli selvbekreftende, sa Nothas akkurat hva han mente. Jeg trengte nok denne sterke bekräftelsen. Han var en jeg virkelig kunne stole på.

Øyvind har faktisk laget en egen konsertforestilling hvor denne fortiden er tema. Den handler om karriereveien, om hva som bestemmer valgene man tar. Den hadde

premiere på Olavsfestdagene i fjor, bare noen dager etter hans siste konsert med Trondheimsolistene. Marianne Meløy hadde regien, mens manus var hans eget.

- Det ble som en vareopptelling over livet så langt. Navnet mitt var så knyttet til Trondheimsolistene, og dette ble en fin anledning til ettertanke. Jeg hadde behov for å være med å definere min plass.

Opprinnelig kom Øyvind til Trondheim for å kunne være sammen med kjæresten. Han var 23 år, og fikk jobb som solocellist i TSO. Han visste ikke at det skulle bli Trondheimsolistene da han forlot TSO i etter fem år, i 1997, men syntes det passet bedre med undervisningsjobb. En tid var han mer aktiv i Oslomiljøet, spilte med Det norske kammerorkester og hadde solistoppdrag, samtidig som han underviste. Et arbeidsskipend gjorde at han kunne jobbe med egne prosjekter. Det resulterte blant annet i plateinnspilling og konserter sammen med broren Håvard, med musikk av Trondheimskomponisten Thomas Tellefsen, utgitt på eget selskap.

- Jeg fikk veldig sansen for Tellefsens musikk, og så var det naturlig å knytte ham sammen med Chopin, som var læreren hans. Det var mye arbeid, men prosessen var virkelig lærerik. Jeg er nok litt rastløs, og trenger stadig nye utfordringer. Senere fikk jeg tilbud om å bli kunstnerisk leder for Trondheimsolistene.

Hva har Trondheimsolistene betydd for deg?

-Jeg identifiserte meg med orkesteret i femten år. Jeg levde med dem. Orkesterets ve og vel var mitt ve og vel. Alle opp- og nedturer var sammen med dem. Først var det utfordrende å overta etter Bjarne Fiskum, fylle hans sko, finne min egen rolle og etablere meg som leder for orkesteret. Neste periode handlet om å bygge opp orkesteret gjennom samarbeidet med TSO, og sikre økonomien. I den siste perioden har vi kunnet arbeide med en etablert modell, og med en helt en annen økonomisk situasjon. Økonomien ble faktisk ikke sikret før i 2014. Da ble orkesteret endelig fast post på statsbudsjettet. Det innebar lange og arbeidskrevende prosesser. I arbeidet med å etablere

samarbeids-modellen - TSO og Trondheimsolistene må jeg nevne Roar Leinan som en helt uvurderlig parhest. Det hadde ikke gått uten hans innsats.

Øyvind Gimse regner Mozart-innspillingen med Marianne Thorsen som det første kunstneriske prosjekt han bygde opp fra grunnen med Trondheimsolistene. Før det var det var mye prøving og feiling, mener han. CD-en ble rost opp i skyene av kritikkerne, og fikk en velfortjent Spellemannpris. Den første.

– Etter det ble det en ny innspilling hvert annet år, forteller han videre. Det har handlet om å bygge opp et nytt prosjekt omkring hver innspilling, gjøre konserter og bruke materialet på turneer. Jeg føler at arbeidet mitt ligger der, bevart i innspillingene.

Øyvind synes det er vanskelig å trekke fram noen få høydepunkter. Likevel står samarbeidene med fiolinisten Anne Sophie Mutter og komponisten Sofia Gubaidulina fram som eksepsjonelle.

– Å komme så tett på slike unike personligheter er veldig spesielt, sier han. Jeg har lært uendelig mye av det. Med Mutter har det vært en fantastisk reise, fra å være en grenseløs beundrer, til å kunne snakke musikk med henne på likefot. Samarbeidet med Sofia Gubaidulina begynte på kammermusikkfestivalen, og så har jeg hatt anledning til å arbeide med henne en rekke ganger senere. Jeg møtte henne senest i mai i år, og studerte flere av verkene hennes sammen med henne. Etter mange år føler jeg endelig at vi kan møtes på like fot, at det er tillit. Det er kanskje disse prosessene som

gir aller mest verdi, synes jeg. Ikke minst når det kommer til kommunikasjon. Man trenger ikke å snakke, man kan bare spille det. Men en slik kontakt tar jo tid å bygge opp.

Og hva er planene framover?

– Etter Trondheimsolistene er det tid for at Øyvind Gimse tar vare på Øyvind Gimse, svarer han med et smil. Som kunstnerisk leder måtte jeg alltid sette Trondheimsolistene først. Nå vil jeg konsentrere meg om egne prosjekter, øve på egne ting, spille solo og kammermusikk. Jeg ønsker å bygge opp forhold til andre musikalske partnere, og søker mye ut nå. Berlin frister med sitt rike og spennende musikkliv. Kanskje kan det finnes en plass for en type som meg der? Jeg har kontakter jeg ønsker å utforske. Det handler om å få ny inspirasjon, og matche mine tanker og ideer med nye samarbeidsparter. Jeg har aldri vært flink til å være lenge i komfortsonen. Så nå vil jeg kaste meg ut på dypt vann igjen.

Hvorfor er kammermusikken så viktig?

– Jeg er en stor tilhenger av samarbeidet, å spille på lag. Derfor har det også vært viktig for meg å skape arenaer for kammermusikk, som opprettelsen av Trondheim kammermusikalske selskap som forening for alle kammermusikk-interesserte, opprettelsen av Dokkhuset som konsertscene, samarbeidet mellom TSO og Trondheimsolistene. Vi må kunne samarbeide. Det er egentlig for lite kammermusikk i verden. Man må ha en kammermusikalsk evne og vilje for å få til noe, for å kunne fortsette å bygge et samfunn, sier Øyvind Gimse.

Fra Trøndersolistene til TrondheimSolistene - Hvordan det begynte

Tekst: Bea Levine-Humm, foto: Nikolaj Lund

Et tilbakeblikk fra den første daglige lederen

For meg var det som om en bombe slo ned, da jeg var på Trøndersolistenes Debutkonsert i Frimurerlogen 24.10.1988. Spillegleden fra tenåringene på scenen smittet fullstendig over på publikum. Jeg, med min sveitsiske bakgrunn, mente at dette orkestret ville kunne begeistre publikum også utenfor Norge, og dette sa jeg til Bjarne Fiskum bak scenen etter denne feiende flotte konserten. Få dager etter ringte han og spurte om jeg kunne tenke meg å gjøre en innsats for orkestret, få det ut i verden? Men vi har ingen penger, tilføyde han. Etter en samtale med min mann David besluttet vi at jeg legger min påbegynte doktoravhandling på hyllen og lever på hans lønn, bli forsørget, slik en bekjent av meg betegnet det med syrlig un-

dertone. Ja, det var viktigere for meg å gjøre en innsats for det levende musikklivet enn å skrive om en død komponist.

Jeg ryddet hjemmekontoret mitt for avhandlingspapirene og installerte meg som kulturadministrator. I møte med den daværende entusiastiske forretningsføreren Trygve Klæbo og Bjarne Fiskum ønsket vi ut en strategi med høye ambisjoner og uten noen som helst stengsler. Jeg kastet meg hodestups inn i en nokså ukjent verden, men hadde gudskjelov en tre-årig handelsskole- utdanning fra Sveits å støtte meg til.

Vår første ambisjon var å komme til St. Martin-in-the-Fields. Der hadde de en serie med lunsjkonserter. Man fikk ikke honorar, men måtte heller ikke betale leie. Det var selvsagt ikke bare lett å bli invitert. Jeg ringte for å forhøre meg om mulighetene.

Det var opptatt et helt år fremover, men send gjerne en kassett, sa direktør G. B. Zachary. I full fart laget vi en kassett, sendte den sammen med et formelt brev, og etter tre dager ringte jeg igjen. Ja, veldig flott, sa hun, og tilfeldigvis har jeg nettopp fått en kansellering i slutten av februar 1990. Supert, den tar vi gjerne, sa jeg. Men, sa hun, dette navnet "Twondisoulisini" kan vi ikke bruke. Ok, sa jeg, hva med The Trondheim Soloists? Yes, perfect, sa hun. Da jeg fortalte dette til Bjarne, hadde han ingenting i mot det nye navnet. Og i 1991 ble også det norske navnet gjort om til Trondheimsolistene.

Trygve Klæbo foreslo å danne en Stiftelse og vi spurte noen kontaktpersoner om de kunne tenke seg å bli med i et styre. Den første å si ja var NTH-professoren og musikkelskeren Eivind Hiis-Hauge, en uunværlig drivkraft for Trondheimsolistene, viste det seg. Han ble styrets første leder.

Trondheimsolistene fikk mye oppmerksomhet i media. Kontakten med bl.a. journalistene Randi Wenche Haugen i NRK og med Rolf Rolfsen i Adresseavisen var gull verdt. Trondheimsolistene fikk fete avisoverskrifter som: 22-hoders sensasjon fra Trondheim! Gjennom mediedekningen ble det åpnet dører til politikere, konsertarrangører og søknadsrelaterte institusjoner.

Nå ble det en heftig tid for de unge musikere, den kunstneriske lederen og administrasjonen. Jeg ble formelt orkestrets daglige leder mens Elin Jegerstedt tilbød å ta seg av regnskapet. Vi la en strategi for hvem av de entusiastiske styremedlemmer skulle ta førstekontakt med hvilke næringslivsledere, fondsbestyrere, politikere etc. Slik ble det jobbet på alle plan. Sammen med Bjarne Fiskum, Eivind Hiis-Hauge og Harry Rishaug, sistnevnte som konservatoriets rektor og varm støttespiller, reiste jeg hver sin gang til Oslo med "hjemmelagete" saksmapper, for å påvirke politikerne. Vi møtte medlemmene av Trønderbenken og kulturkomiteen samt statssekretær Løken fra kulturdepartementet. Daværende kulturminister Åse Kleveland møtte Bjarne

og meg på Victoria Bachkes vakre stue på Ringve. Det ble et hyggelig, men ikke veldig oppløftende møte. I Norge, sa kulturministeren, er det ikke plass til mer enn ett kammerorkester! Hun siktet da til Det Norske Kammerorkester. Denne påstanden ble i klare og presise ordelag imøtegått av kunstnerisk leder Bjarne, noe som gjorde inntrykk.

Trondheimsolistene trengte forutsigbarhet og derfor sendte vi hvert år søknader til Norsk kulturråd, som hadde et treårig støt-teprogram. Søknader ble underbygget med møter med beslutningstakerne. Etterhvert dryppet det "ymse" midler fra statlig hold på det unge orkestret. Trondhjemmeren Tori Nordbotn (nå Bachke), som var ansatt som musikkansvarlig i kulturrådet, var blant trådtrekkerne. Trondheim kommune, Sør-Trøndelag fylke og Trøndelag Musikkonservatorium ble etterhvert våre støttespillere. De innså viktigheten av å fremme dette unge orkestret der de fleste medlemmer hadde sitt utspring i Trondheim kommunale musikkskolens (nå kulturskolens) lørdagsskole. Det er et tilbud for barn som spiller/synger på et viderekommant nivå. Det blir lagt mye vekt på samspill. Den daværende rektor og drivkraft Kåre Opdal innførte og videreutviklet ideen om den desentraliserte musikkskolen i Trondheim, musikk for alle, som lå til grunn for at det fantes så mange musiserende barn og unge. En pioner! Også en annen, uvurderlig drivkraft, Levon Chilingirian og hans strykekvartett, må nevnes her. Sommerkursene på Sund Folkehøgskole og på Lillehammer som de unge musikerne deltok i, hadde stor betydning for utviklingen av norsk musikkliv.

Mens søknader ble sendt i alle himmelretninger skrev jeg også til mange konsertarrangører i inn- og utland. England ble det første utenlandske satsingsområdet. Vi kom, som sagt, til London og engasjerte Trondheims den gang 17-årige stortalent Marianne Thorsen som fiolinsolist. Vi fikk på

flekken et reengasjement for en kveldskon-
sert i St.Martin-in-the-Fields, og sammen
med Ole Edvard Antonsen la vi senere ut på
en Englandsturné, som ble til i samarbeid
med Stephannie Williams Artists.

Men vi ville også opptre i det øvrige Eu-
ropa og fikk navnet på den tyske agenten
Manfred Gerber, som jeg straks ringte til.
Nei, sa han, kammerorkestre tar jeg ikke
på meg. Det er ikke lønnsomt. Dessuten
finnes de som sand ved havet, supplerte
han. Han siktet til murens fall, som gjorde
at markedet plutselig ble mettet av pris-
gunstige, østtyske orkestre. Men de er helt
enestående, fantastiske!! ropte jeg gråtkvalt.
Nei, sa han, dessverre. Jeg la på, hulket og
gråt og ringte igjen neste dag. Ok, sa han,
organiser en konsert i Oslo, så kommer jeg
og hører på. Straks booket jeg Universite-
tets Aula, skrev, kopierte opp og sendte ut
flyere, kjøpte billettblokker, skrev annonser
og søknader om økonomisk støtte og til slutt
inviterte viktige beslutningstakere, politikere
og media. Musikerne hadde intense prøver
– og så reiste hele gjengen til Oslo: Hei,
Oslo - Trønderan kjæm!

Manfred Gerber tok med seg en svært
prominent tysk agent, Elisabeth Ehlers og
begge satt som tente lys i Aulaen. So viel
Musik habe ich schon lange nicht gehört,
utropte Manfred etter konserten mens han
holdt skuldrene mine i et hardt grep. Dette
ble begynnelsen på et rent eventyr for
Trondheimsolistene. Turné på Kanariøyene
under Festival de Musica de Canarias først,
så prestisjefull turné i Nederland med bl.a.
to konserter i Concertgebouw og deretter tre
uker over hele Japan i de mest fantastiske
konsertsaler. En Tysklandturné ble tilbudt
av Elisabeth – og den var utslagsgivende
for eventyret med Anne Sophie Mutter. Hun
hadde samme opplegg på sin turné kort
tid senere og hørte om de feiende flotte
Trondheimsolistene. Så tok hun kontakt med
Bjarne...

Mellom disse slagene la jeg også opp
turneer i Norge, Danmark, Sverige, England
igjen og Finland. Vi ble dessuten invitert til

å profilere Norge i Japan med tre konserter
i Tokyo i forbindelse med den forestående
Vinter OL 1994. Under en samtale jeg
hadde med Tori Nordbotn, mens vi vasket
hendene etter et toalettbesøk i en konsert-
pause, bønnfalte jeg henne. Du MÅ invitere
Trondheimsolistene! Jeg skal gjøre hva jeg
kan, lovet hun. Hun var prosjektleder for
kulturprogrammet for OL-lanseringen og
holdt ord!

Komponister som Terje Bjørklund, Ståle
Kleiberg, Henning Sommerro og Bertil
Palmar Johansen fikk i oppdrag å skrive
verker som ble framført på mange konserter
i inn- og utland. Flere CDer ble spilt inn.
CDene fikk rosende omtaler og utmerkelser.
Arne Petter Rognan var den entusiastiske
produsent og eier av labelen Victoria. Han
knyttet til seg høyt begavede lyd designere
som Flemming Bjerke og Morten Lindberg.
Sistnevnte etablerte Lindberg Lyd AS, over-
tok staffettpinnen og fortsatte med å satse
på sagnomsuste innspillinger med Trond-
heimsolistene.

Man kan i ettertid bare spørre seg: når
hadde egentlig de unge studentene tid til å
studere? Det gikk rett og slett slag i slag –
og det stoppet jo ikke opp etter at jeg hadde
sluttet i 1995. Nå fyller orkestret allerede 30
år. Gratulerer med jubileet, kjære Trønder...
hmhm jeg mener

Trondheimsolistene! Dere har klart å utvikle
konseptet på en imponerende måte til å bli
en organisasjon med fast ansatt adminis-
trasjon og forutsigbare rammer for musik-
erne. Ja, og rekruteringsorkestret Junior-
solistene, som en av Trondheims mest
beskjedne, men iherdige initiativtakere og
inspiratorer, Sigmund Tvete Vik, har startet
opp og leder, sørger for den nødvendige
kontinuitet. Nivået hos de unge musikerne,
som jo er i samme alderssegmentet som
Trøndersolistene var ved starten, er frap-
perende. Det lover godt. Bravo!!

Stor interesse for trondheimskomponisten og fiolinisten Halfdan Jebe

Tekst: Randi Tvete Vik

150-års markering på nasjonalbiblioteket 10. Oktober

I *Kammertoner* nr 1 2018 skrev jeg en artikkel om Trondheimskomponisten og fiolinisten Halfdan Jebe (1868-1937) og hans rastløse og eventyrlige liv.

10. oktober var jeg tilstede på 150-års markeringen på Nasjonalbiblioteket - HALFDAN JEBE - EN GLEMT KOMPONIST, KONCERT OG KÅSERI, og det er tydelig at mye har skjedd og skjer når det gjelder forskning på hans liv nå i det siste. Anne Jorunn Kydland ledet arrangementet på en svært profesjonell måte.

Hovedkåsør var Olaf Husby, språkviter fra NTNU, som har arbeidet mye med biografier om nordmenn som er berømte i utlandet, men ukjente her til lands. Han har satt seg grundig inn i Jebes eventyrlige liv, og hans kåseri ble en spennende reise rundt i verden fram til Merida i Mexico der Jebe bodde de siste 15 år av sitt liv. Det er mange spørsmål: Store orkestrale verk ble framført ute i verden, f.eks. i USA og Mexico. Musikkritikeren Kwetzinsky, som har gjennomgått Jebes manuskripter, skriver at f.eks. 1. symfoni er gedigen musikk og vil egne seg til oppførelse i Filharmoniske Selskap. Dette skjedde ikke, og det er ingen innspillinger av verkene hans.

Sverre Krüger, kunsthistoriker og filmskaper, bosatt på Levanger, arbeider for tiden med en dokumentar om Jebe for NRK. Han har oppholdt seg i Merida i høst, har gått i Jebes fotspor og intervjuet folk – Jebe var jo en kjent person på Yucatanhalvøya. Vi fikk

se noen glimt fra dokumentaren - svært interessant - og det er gode sjanser for at dokumentaren blir ferdig før jul.

Nasjonalbiblioteket har svært mange av Jebes manuskripter og trykte noter – 92 «innførsler» som kan lastes ned, innenfor alle genre. De ble i 1941 gitt til museet av broren, lagdommer Johan Fredrik Jebe. Vi fikk høre eksempler på Jebes musikk: *Sonate pour Piano et Violon og Serenade pour violin* et piano spilt av Geir Inge Lotberg og Stian Alexander Olsen. Flott musikk - senromantisk, ikke særlig norskpreget.

Terje Boye Hansen, som har nedlagt et stort arbeid for å hente fram norske musikkverk som sjeldent eller aldri blir spilt (bl. a. Thora paa Rimol), fortalte om Jebes opera *Vesle Kari Rud* (libretto: Peter Egge og Christian Krohg) som Jebe leverte til Nationaltheatret i 1904. Og vi fikk høre *Nidvise* fra denne operaen framført av Svein Erik Sagbråten akkompagnert av Stian Alexander Olsen.

Mange sanger /romanser inngår i Jebes produksjon, og vi fikk høre to av dem: *Ellen* (tekst J.P.Jacobsen) og *Kung Liljekonvalje* och Herr Lager och Skönfager (tekst Gustaf Fröding).

Vi gleder oss til dokumentaren, og mens vi venter, kan vi høre på et program fra Musikkmosaikk i NRK 14. oktober – nettadresse: <https://radio.nrk.no/serie/musikkmosaikk/MKKL27003418/14-10-2018>. Opptakene er fra arrangementet 10. oktober.

Kvartalkvartetten, Nepal og Trio no Treble

Tekst: Eivind Rossbach Heier, foto: Emma Bolås Brødreskift (Trio no Treble) og privat

Kvartalkvartetten er en strykekvartett som ble etablert på NTNU Institutt for musikk i 2012. Vi har siden gjort mange konserter og turnéer i Norge og i utlandet. Vi vant i 2017 NTNUs Kammermusikkpris, og brukte prispengene på turné til Serbia. Der spilte vi 5 konserter for fulle hus, samt holdt Masterclasser.

Kvartetten består av Carl Ninian Wika og Jonas Viken på fiolin, Ole Rasmus Bjerke på bratsj og Eivind Rossbach Heier på cello.

Om Nepalprosjektet. Norsk-Nepalesisk Kammerorkester er et bistands- og kulturprosjekt vi har holdt gående hver høst siden 2015 i samarbeid med UNOF (De unges orkesterforbund) og Nepalesiske partnere. Da vi kom til Nepal første gang, besto miljøet av ca 30 musikere, nå har det økt til godt over 100. Altså stor og positiv vekst, både i antall, men også kvalitet.

Vårt bidrag til dette består i undervisning i orkesterspill, masterclasser og enkeltundervisning, med både de yngste og de eldste

musikerne i miljøet. I tillegg gjør vi en rekke egne offentlige konserter og konserter på skoler, barnehager og barnehjem rundt om i Kathmandu-dalen. I 2016 hadde vi også konsert på NTNUs partnerskole Kathmandu University i Dhulikhel. Vi har i tillegg fått svært god kontakt med den norske ambassade i Katmandu, som har invitert oss tilbake år etter år for å spille konsert hos dem.

Prosjektet har også vakt stor interesse i Nepal. Blant annet har Nepals hovednyhetskanal "News 24" sendt alle våre konserter på sin hovedsending kl 21. Kanalen regner man med har omtrent 20-30 millioner TV-seere, ettersom den også sender til store deler av Nord-India. Aldri før i Nepal har så mange mennesker samtidig opplevd å høre norsk, vesteuropeisk og nepalesisk klassisk musikk på samme tid.

Vi var sist gang i Nepal fra 10.-21. oktober 2018, og denne gangen reiste vi dit på privat initiativ. Tidligere har vi blant annet fått dekt

reise fra UD's ordning for Reisetilskudd til prosjekter i bistandsland. Denne ordningen kuttet dagens regjering helt ut i fjor, og det blir stadig vanskeligere å finne måter å finansiere prosjektet på. Det er dyrt å reise til Nepal, og det sier seg selv at vi ikke kan fullfinansiere dette fra egen lomme i årene som kommer. Vi jobber derfor iherdig med å finne andre finansieringsmuligheter.

Vi planlegger nytt prosjekt høsten 2019, og denne gangen er planen å ha med oss dirigent Torodd Wigum. Han var med oss i 2016 som dirigent, konferansier og bratsjist, og det var stor suksess.

Trio no Treble er i utradisjonell tro en trio med bratsj, cello og kontrabass, basert i Trondheim! En trio uten diskant, kun mørke røster og dyp klang. Kan det bli bedre?

Trioen består av Lars Marius Hølås (bratsj), Eivind Rossbach Heier (cello) og Jostein Bolås Brødreskift (kontrabass). Trio no Treble ble stiftet sommeren 2017, og har siden oppstarten blant annet spilt flere suksess-

fulle konserter i Trøndelagsregionen, og en egen konsert på Hamar kulturhus. I sommer var vi på turné med pop-artist Mads Hansen, og spilte på VG-lista topp 20 i Oslo, Bergen og Trondheim. Vi ble invitert til å være med Mads Hansen på denne turneen etter at han tilfeldigvis så et klipp på vår Instagram-profil der vi covret sangen hans.

Det finnes veldig lite musikk skrevet for vår besetning, derfor er vi nødt til å arrangere det meste av det vi spiller selv. På repertoaret vårt har vi klassisk musikk, pop-musikk, folkemusikk og tango. I juni fikk vi innvilget penger fra Det norske komponistfond til et bestillingsverk av komponist Trygve Brøske. Verket skal urforeføres under Operafestukene i Kristiansund 2019. Dette blir et spennende verk som vi gleder oss masse til å begynne å jobbe med utover senhøsten og nyåret. Vi skal ha dette verket med på konsertene våre i 2019.

Trio no Treble spiller to konserter i Trondheim før jul, 2. desember kl 13 i Rådhus-salen og 17. desember kl 19 på Konsertgalleriet.

En mannsalder i TrondheimSolistene

– et jubileumsintervju med Rolf og Sigmund

Tekst: Marit Danielsen (produsent i Trondheimsolistene, foto: Kathryn Hjelsvold)

En mannsalder er ifølge Bokmålsord-boka et tidsrom mellom to generasjoner og tilsvarende 30-33 år. Mine to gode kollegaer i Trondheimsolistene, Rolf Hoff Baltzersen (kontrabass) og Sigmund Tvette Vik (fiolin), var høsten 1988 to av de unge trønder-talentene som fikk være med på Bjarne Fiskums nyoppstartede kammerorkester. I 2018 er de akkurat en mannsalder eldre, og spiller fortsatt i Trondheimsolistene. Begge to har både en utøvende og en administrativ stillingsandel; Rolf er notearkivar og musikerbooker, Sigmund er leder for Juniorsolistene – Trondheimsolistenes rekrutteringsorkester. Det er alltid hyggelig å ta en kaffekopp sammen med disse to, og i dag skal de fortelle historier om hvordan det var i starten, hva de har opplevd gjennom årene, og om de etter 30 år fortsatt har noen urealiserte drømmer for Trondheimsolistene.

Marit: Hvordan ble dere med i Trondheim-solistene?

Rolf: Våren 88 gikk jeg sisteåret på musikklinja på Heimdal videregående skole. Det var ingen bassister på konsen [musik-konservatoriet], så jeg spilte i konsen-orkesteret, som Bjarne ledet. En dag hentet Bjarne meg i bilen sin på Heimdal for å kjøre meg til øvelse, og på turen spurte han: "Har du lyst å være med i kammerorkester?"

Sigmund: Kulturskolesatsningen som skjedde i Trondheim på 70-tallet hadde resultert i en bølge av unge strykere, i hele landet egentlig. Bjarne så at det var mange unge talenter rundt om i Trondheims-regionen, og det var en genistrek å samle ungdommene og gi oss et sted å møtes og spille sammen. Høsten 88 gikk jeg på Strinda vgs, på allmennfaglig linje. Jeg hadde vært instruktør på Byåsen-kurset for strykere, og der var

Bjarne leder. Det var antakeligvis der Bjarne spurte meg om jeg ville bli med.

Samspillsskolen

Rolf og Sigmund: Øvingene startet i august 88, i et kontorbygg på konsen, som den gang lå på Fossegrenda. Bjarne krevde full innsats, fra hver og en. Fokus på samspill var helt enormt, vi måtte lære på kroppen hvordan man spiller sammen. Bjarne forventet proft nivå og instruerte oss i hvordan vi skulle observere gruppeleder, se framover på hvor på buen de andre spilte, lytte, ha antennene ute, være engasjert og til stedet, hele tida. Det skulle være helt sammen fra første tone – ellers stoppet Bjarne og tok det om igjen: "Det ække sammen – er det et dårlig tegn?" Og så ville han at vi skulle gi på og risikere å plumpe, heller enn å legge oss bakpå og "safe". På lange turneer var det alltid lydprøver og pep-talks før neste konsert. Hvis det låt litt daft av slitne turné-musikere, sa Bjarne: "Hvis det skal være sånn, så kan vi heller la være." Folk var helt ned i 15-16-årsalderen – tenk deg hva vi lærte!

Sigmund: Jeg var ikke sikker på om jeg skulle bli musiker engang. Jeg hadde fått plass på Gløshaugen. Men jeg ombestemte meg da jeg kom til London! [Bea forteller om den første konserten i London i 1990 et annet sted i dette bladet.] Da tenkte jeg at dette var såpass artig, at det vil jeg holde på med! Trondheimsolistene var helt avgjørende for at jeg ble musiker.

Rolf: Etter hvert som jeg spilte med andre kammerorkester rundt om kring, så oppdaget jeg at Trondheimsolistene var veldig bra på samspill. Da fikk jeg bekreftelse på at det vi drev med i Trondheim, var noe helt eget.

Sigmund: Det er denne samspillskulturen som Bjarne fokuserte så sterkt på, som

vi bruker den dag i dag i Trondheimsolistene. Og akkurat disse tingene synes jeg det er så viktig å videreføre til den nye generasjonen strykere. Juniorsolistene ble opprettet i 2002. Nå var de som var ungdommer i Trondheimsolistenes første år, blitt voksne, og orkesteret var blitt profesjonalisert. Trondheimsolistene trengte et rekrutteringsorkester, der ungdom kunne lære seg kunsten å spille kammermusikk. Jeg tenker på strykeopplæringa her i Trondheim i trappetrinn, der det musikalske og det sosiale går hand i hand. Første trappetrinn er minitilbudet ved Trondheim kommunale kulturskole, der man lærer å spille strykeinstrument i grupper og sammen med foreldre. Som ungdom kan man så gå på Lørdagsskolen, hvor man får møte jevnaldrende og bli inspirert. Deretter er det regional samspillsskole i Juniorsolistene og seinere musikkstudier. Etter det er man klar til å spille som profesjonell musiker på en nasjonal og internasjonal arena i Trondheim-solistene.

Marit: Hva er det artigste dere har opplevd med Trondheimsolistene?

Sigmund: For meg var det enormt inspirerende å spille Mozart sammen med Leif Ove Andsnes for første gang på Røros i 2002. Jeg fikk oppleve på nært hold hvor helt utrolig bra musikalsk Leif Ove er. Det andre jeg vil nevne, er å feire jul i Jerusalem. Det var stort på et helt annet plan. Familiene våre var med, og da vi spilte på torget i Betlehem på julaften, var også barna våre med og spilte.

Rolf. Den første London-turneen var nok veldig spesiell, men jeg husker egentlig ikke så mye fra det! Jeg var nok i en boble. Og så var vi på 14-dagers Japanturné i 1994. 12 konserter på 14 dager... Det var utrolig eksotisk. Vi spilte i suverene konsertsaler med fantastisk akustikk over alt. Så var vi i Nederland, så Tysklandsturné med Ole Edvard Antonsen. Vi spilte sammen med Ole Edvard i over en 10-årsperiode. Jeg lærte så mye av han, og det var så inspirerende å høre hvordan han stadig ble bedre

og bedre til å spille, selv om jeg syntes han var bra i utgangspunktet. Og selvfølgelig det å spille sammen med Anne Sophie Mutter. Og Herborg Kråkevik. Og Jon Lord! Jeg tenkte da jeg hørte det: Skal vi spille sammen med Jon Lord?! Men i tillegg til de store internasjonale turneene med de store musikernavnene, så har det alltid vært stort for meg å spille småkonserter på småplasser i Norge. Å få oppleve at det kan være stappfullt på plasser som man skulle tru at ingen kunne bu. Folk er glade og fornøyde, det er god stemning! Det at vi er et lite orkester, har gjort at vi har blitt godt kjent med mange av de solistene vi har reist sammen med. Det er jo mye hyggeligere enn det mer upersonlige forholdet som kan oppstå med solister i store orkester, som kommer inn på siste prøve før konsert, gjør det de skal, og så forsvinner igjen.

Sigmund: Og så er det veldig gøy å samarbeide med kulturskoleelever på regionkonserterne våre, for eksempel på Steinkjer. Der har ildsjelen Beata Selnes opprettet "Steinkjersolistene", som er et kammerorkester for strykeelevene hennes. Det er blitt en tradisjon at de spiller sammen med oss på vår årlige nyttårskonsert i Steinkjer.

Marit: Har dere opplevd alt, eller har dere flere drømmer for TS?

Rolf: Oi...vi har jo opplevd utrolig mye, som jeg aldri hadde kunnet drømme om. Jeg har jo noen artister på ønskelista mi, som det hadde vært kult å spille med, for eksempel Martha Argerich, Lang Lang, Steve Vai, Sting... Men det jeg egentlig drømmer om, er å turnere mer på små steder i Nord-Norge!

Sigmund: Jeg ønsker meg at Trondheimsolistene kunne etablert en egen konsertserie i Frimurerlogen med topp solister, og stappfulle hus!

Måtte de få drømmene sine oppfylt, og oppleve nok en mannsalder med Trondheimsolistene i stadig utvikling!

Tett på Tabita med Torodd

Tekst: Tordodd Wigum, foto: Siv Dolmen og Theresa Pewal

Følelsen av at «noe manglet», noen avgjørende prioriteringer og noen små tilfeldigheter har snudd opp-ned på Tabita Berglunds musikerhverdag på kort tid. For få år siden drev hun som free-lance musiker og var en dyktig og ofte brukt cellist rundt omkring i orkester-Norge. Hun hadde aldri dirigert. I dag er hun den eneste studenten på Master-studiet i orkesterdireksjon ved Norges musikkhøgskole, den eneste unge dirigenten som ble tatt opp på talentprogrammet «Opptakt» og hun er oppdaget av ett av de viktigste og mest prestisjefulle managementene i den klassiske musikkverden, hvor hun nå har havnet i selskap med verdensnavn som Paavo Järvi, Kent Nagano og TSOs sjefdirigent Han-Na Chang. Slikt blir man inspirert av og nysgjerrig på (vi er ikke så mange norske orkesterdirigenter fra Trondheim) så jeg tok meg en prat med Tabita om

hennes vei til til dirigeringen og tanker om framtiden.

Torodd: Fortell om ditt liv som cellist og musiker før du begynte å dirigere.

Tabita: Jeg begynte å spille cello på Trondheim Kommunale Kulturskole som 7-åring, med Ragnhild Endseth Hagerup som lærer. Der fikk jeg spille mye kammermusikk og trivdes veldig godt med det. Etterhvert ble det mange år på Lørdagsskolen, men da jeg begynte på videregående skole, valgte jeg ikke musikklinjen. Jeg hadde planer om å bli matematiker, og var egentlig sikker på at jeg IKKE skulle bli musiker. Men så fikk jeg være med i Juniorsolistene under kyndig ledelse av Sigmund Tvette Vik, og det førte til at jeg også fikk prøve meg i Trondheim-solistene mens jeg ennå var tenåring. Det var veldig morsomt og spennende å få lov til å være med i både JS og TS, så da jeg nærmet meg slutten av videregående på Katta, tenkte jeg at jeg kan nå alltid prøvespille på NTNU, Institutt for musikk. Da jeg kom inn der, var jeg ikke så skråsikker på å bli matematiker lengre, så jeg valgte å begynne på musikkstudiene. Det har jeg ikke angret et sekund på siden! Jeg hadde en utrolig lærerik tid på NTNU med Øyvind Gimse som lærer i fire år, før jeg fortsatte med Master-studier på Norges Musikkhøgskole hos Truls Mørk. Jeg rakk også et år med studier i Tyskland, før jeg var ferdig utdannet og begynte å free-lance rundt omkring i de norske symfoniorkestrene.

Torodd: Og så dukket det opp et ønske om å dirigere?

Tabita: Ja, jeg begynte å tenke «er dette alt?» Jeg følte at jeg hadde et savn, at det bodde noe mer inni meg. Så jeg valgte å melde meg opp til et lite kurs i ensembleledelse ved Norges musikkhøgskole. Der måtte man prøvedirigere, kun med en pianist, og da jeg stod der og dirigerte, for

første gang i livet, fikk jeg en opplevelse som er vanskelig å beskrive med ord.. Et «kick» av et eller annet slag. En visshet om at det er dette jeg vil og skal holde på med!

Torodd: Og du kom inn på kurset?

Tabita: Ja, jeg fikk faktisk begynne på et annet kurs på litt høyere nivå. Og jeg ble veldig godt mottatt av professor i orkesterdireksjon, Ole Kristian Ruud, som også lot meg få være tilstede og delta i klassesimene til studentene som gikk på master-studiet.

Torodd: Jeg husker jeg møtte deg tilfeldig i Trondheim på nyåret i fjor, 2017. Da fortalte du at du hadde et ønske om å bli dirigent, og vi fikk oss en god prat om dette rare flotte faget. Dette er under to år siden, og på denne korte tiden har det skjedd utrolig mye med dirigeringen din!

Tabita: Ja, jeg prøvedirigerte på master i orkesterdireksjon ved NMH i fjor vår, og begynte på det studiet i fjor høst. Så nå går jeg andre året på master, og jeg skal ha min eksamenskonsert med KORK i mai 2019. I tillegg fikk jeg en unik mulighet til å delta på

master-class med Bernard Haitink og jeg har vært på kurs både i Gstaad i Sveits og i England med et av BBC-orkestrene.

Torodd: Ja, jeg vet at du måtte velge mellom flere ting som foregikk på samme tid, og det ser ut som om du har valgt og prioritert veldig godt og rett! I tillegg er du den eneste unge dirigenten som er valgt ut i en omfattende ny norsk satsing på nye dirigenttalenter, nemlig «Opptakt». Imponerende mye som har skjedd på kort tid! Og det gikk vel forresten rimelig bra i både Sveits og England?

Tabita: Ja, i Sveits fikk jeg en pris, «Neeme Järvi Price», og deltakelsen i England førte til at jeg ble kontaktet av managementet Harrison Parrott. Og nå har jeg havnet på «lista» deres, de representerer meg som dirigent.

Torodd: Unikt! Jeg tror aldri jeg har hørt om noen som allerede i studiet er «fanget opp» av ett av de største og viktigste managementene i verden! Gratulerer!

Tabita: Takk! Ja, det føles som litt luksus, å

kunne få avslutte studiet mitt nå til våren og vite at jeg vil få mange muligheter og mye å gjøre som dirigent i sesongene framover.

Torodd: Hva er det beste med å dirigere?

Tabita: Hmm.. Der må være følelsen av å kunne få masse musikere, et helt orkester, til å lykkes sammen i musiseringen. Å trekke i samme retning og oppnå et musikalsk fellesskap.

Torodd: Og det vanskeligste?

Tabita: Godt spørsmål.. Det tror jeg må være all den tiden man er alene. Egne studier med partiturene i ensomhet. Jeg er forberedt på at det blir mye tid å tilbringe alene i årene framover..

Torodd: Er du i slekt med den legendariske finske dirigenten Paavo Berglund?

Tabita: Hehe.. Nei, jeg er nok ikke det.

Torodd: Hvor ser du deg selv som dirigent

om 5 og 10 år?

Tabita: Det er veldig vanskelig å svare på.. Og det tenker jeg lite på, for å være ærlig. Mitt ønske er å få fordype meg i musikk og å være med på å lede og framføre musikk slik at den beveger folk. Jeg er opptatt av musikkens kraft, og hvor sterkt den kan treffe mennesker. Det håper jeg at jeg får holde på med, samme hvor.

Torodd: Når får vi gleden av å oppleve deg som dirigent i Trondheim?

Tabita: Det er vel ikke helt offisielt ennå.. Men jeg kan røpe at jeg kommer nok til å dirigere i Olavshallen i løpet av neste sesong, 2019/20-sesongen.

Torodd: Godt å høre! Takk for praten og masse lykke til med alt det spennende du har foran deg! Jeg ser fram til å følge med deg i årene framover!

Tabita: Tusen takk!

En bussjåførs bekjennelser til TrondheimSolistenes 30-årsjubileum.

Tekst: Svein Jenssen, foto: Svein Jenssen

Kjære TrondheimSolister!

Som Trondheimsolistenes bussjåfør i snart 18 år, ble jeg bedt om å skrive noen ord fra mitt ståsted i forbindelse med 30-årsjubileet, noe jeg ikke er særlig flink til, men en får da prøve.

Dette er det tredje jubileet jeg er så heldig å få være med og feire sammen med dere flinke musikere, og samtidig får jeg mulighet til å treffe igjen utøvere og andre som jeg har blitt kjent med opp igjennom årene.

Jeg var så heldig bare snublet inn i denne kjøringen takket være Torill Bakke som kjente meg fra oppdrag for Norsk kulturskoleråd hvor hun hadde arbeidet, men begynte altså å jobbe for Trondheimsolistene i 2000, så stor takk til deg, Toril, for at du ga meg muligheten for denne kjøringen som har gitt meg så enormt mye tilbake, og som har gitt livet en annen dimensjon og kvalitet, både musikalsk og sosialt, enn det jeg ellers har fått som sjåfør.

For meg, som for mange andre, er Trondheimsolistene verdens beste og mest talentfulle musikere, og samtidig har de andre gode egenskaper. De er reflekterte, inkluderende, vennlige, positive. Kort sagt: Den medmenneskelighet dere viser både hverandre, og andre mennesker er helt unik. Selv fikk jeg følelsen av å bli tatt inn i varmen fra første stund. Dere er folk som har begge beina plantet på jorda, og de som skal samarbeide med dere må ha beina plantet på den samme jorda. Det er mange som har vært innom dere som gjestesolister, fra mange sjangre, og alle sier det samme. De har rett og slett følt seg hjemme hos dere. Dere er også gode til å framsnakke hverandre, løfte hverandre, så en nykommer

fort føler likeverd. Dette gjelder også dere som er i administrasjonen, solister og andre utøvere som har vært med opp igjennom

årene. Tenk om verden hadde vært slik over alt! Slik har det vært siden Bjarne Fiskum, Trondheimsolistenes far, sin tid. Han fikk jeg respekt for og ble venner med. Jeg treffer ham fortsatt ved ulike anledninger og får slått av en prat.

Mitt første turneoppdrag for TS var sommeren 2001, en lang turne med nesten bare utendørs konserter. Det var Herborgs songbok, med Herborg Kråkervik, som samlet masse tilskuere hvor enn vi kom. Dette syntes jeg var moro, og håpet det skulle bli flere turneer, og slik ble det heldigvis. For meg har turneene og det sosiale felleskapet blant dere unge, flinke musikere hatt veldig stor betydning, og gjort det verd å fortsette som bussjåfør, nå to år på overtid. Dere har lært meg å høre på klassisk musikk. For meg er det like interessant å sitte å høre på prøvene, følge med hvordan dere arbeider, som å høre den ferdige konserten. Jeg er så imponert over hvor fort det går for dere å øve inn ny musikk.

Det er så mye positivt jeg kunne skrevet om alle dere jeg har blitt kjent med. Man blir jo så glad i dere bare fordi dere er dem dere er, som medmennesker. Jeg tenker med gru på den dagen jeg må slutte og hvilken nedtur det vil bli for meg.

Men vi skyver dette tilside, for nå gleder meg bare til 30-årsjubileet og få møte en god del av mine kjente som har vært med på TrondheimSolist-eventyret.

Gratulerer med 30-årsdagen!

KONSERTKALENDER VINTER 2018

Desember		
Lørdag 1. desember kl 22.00 Nidaros Domkirke	Med ord Adventskonsert med Nidaros Domkor	Billetter: 250/230/150 Nidaros domkirke og Vår Frue Menighet
Søndag 2. desember kl 12.00 Ringve Musikkmuseum	Julesøndag på Ringve Vi fyller museet med musikk, aktiviteter, julegrøt og julestemning. Velkommen til advent på Ringve.	Billetter: 150/140/450 Ringve Museums Venneforening
Søndag 2. desember kl 13.00 Rådhusalen, Trondheim folkebibliotek	Trio no treble Julemusikk i kammerformat med Lars Marius Hølås, bratsj Eivind Rossbach Heier, cello og Jostein Bolås Brødreskift, kontrabass	Fri entré Trondheim Symfoniorkesters kammerkonsert
Torsdag 6. desember kl 19.30 Ringve Musikkmuseum	Julekonserten: Mathias Eick trio Mathias Eick, Andreas Ulvo og Håkon Aase gir deg et stemningsfullt pusterom i adventstida!	Billetter: 290/190 Ringve Musikkmuseum
Torsdag 6. desember Fredag 7. desember kl 19.30 Nidaros Domkirke	Juleoratoriet med Mari Eriksmoen, Melis Jaatinen, Anders Dahlin, Halvor Melien, Nidarosdomens oratoriekor, Trondheim Vokalensemble, TSO, Olof Boman	Billetter: 350-150 Nidaros domkirke og Vår Frue Menighet
Lørdag 8. desember kl 17.00 Bakke kirke	Adventskonsert med kammerkoret Ang Passang med Anders Bak (cello), Andreas Pettersen (orgel), Skogmo/Haanshus duo. Dirigent Randi Dugstad.	Fri entré Ang Passang. Konserten støttes av Trondheim kommune
Lørdag 8. desember kl 20.00 Dokkhuset	Trondheim sinfonietta – 20 år Vi feirer 20 år med samtidsmusikk og utgivelse av jubileumsplata "Mantra"	Billetter: 225/125 Trondheim sinfonietta/ Dokkhuset scene
Fredag 21. desember kl 19.00 Nidaros domkirke	Julefryd - førjulsconsert Nidarosdomens jentekor og Trondheimsolistene	Billetter: 350-150 Nidaros domkirke og Vår Frue menighet
Fredag 28. desember kl 19.00 Nidaros domkirke	Orgelkonsert med Magne H. Draagen	Fri entré Nidaros domkirke og Vår Frue menighet
Januar		
29. januar - 4. februar	BAROKKFEST Se www.barokkfest.no for info om program og billetter	
Torsdag 31. januar kl 19.30 Olavshallen	Trondheimsolistene i Olavshallen Med Martin Stadtfeldt, klaver	Billetter, se olavshallen.no Trondheim Symfoniorkester
Februar		
Lørdag 2. februar kl 22.00 Nidaros Domkirke	I begynnelsen var orgelet Nils Henrik Asheim	Fri entré Nidaros domkirke og Vår Frue menighet
Søndag 10. februar kl 19.00 Strinda kirke	Cellokonsert ved Jan Inge Dyrhaug Musikk av J. S. Bach m.fl.	Fri entré Strinda Menighet

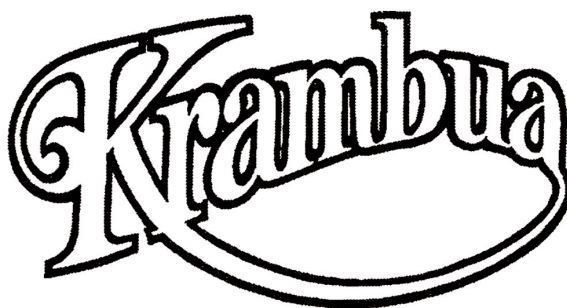
Innlegg til konsertkalenderen kan sendes til Trondheim kammermusikalske selskap
v/Marit Danielsen, epost: marit@trondheimsolistene.no. **Neste frist: 20. februar**

Tradisjonsrik spesialforretning for strykeinstrumenter

- Eget verksted
- Coda-Diamond og Arcus karbonfiberbuer på lager
- Strenger, også hardingfele og klassisk gitar
- Meget stort utvalg instrumenter og rekvisita
- Fiolin barne-sett fra kr. 2.500,-
- Gode 4/4 fiolinsett rigget med høykvalitets strenger
- Kontrabasser for amatører og profesjonelle
- Karl Peteri instrumenter, proffkvalitet
- Bl.a. Zoltan Bakos fioliner i div. prisklasser

Fjordgt. 3 – Trondheim - tlf. 73 51 73 80 – www.viken-violiner.no

– Et spise -drikke -treffsted med alle rettigheter

Krambugt. 12, 7010 Trondheim • Tel. 73 53 52 53 • www.krambuatrandheim.no

FLØYTESPESIALISTEN
+47 40 40 45 84 • www.panmusikk.no

 YAMAHA

*The Muramatsu
flute*

Altus

Philipp Hammig

Pearl Flutes

TRONDHEIM
SYMFONIORKESTER

TSOs kammerkonsserter

Rådhusalen, Trondheim folkebibliotek
Søndager kl. 13.00

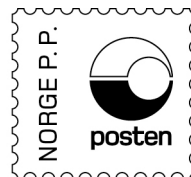
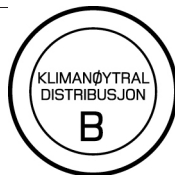
Aktuelle søndager og program annonseres

Se gjerne
www.tso.no/program-kammerkonsserter

Gratis adgang!

Annonse CopyCat

Avsender: Trondheim Kammermusikalske Selskap, Postboks 8867 Nedre Elvehavn, 7481 TRONDHEIM

TRONDHEIM SOLISTENE